

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 590/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA BEDNÁŘOVÁ & HODOŇOVÁ, Mariánske námestie 31, Žilina, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ek 23/2017 a jeho uznesením z 20. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ek 23/2017 a jeho uznesením z 20. septembra 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali Okresnému súdu Žilina žalobu o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu a o určenie, že nájom bytu trvá.

3. Rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 31 C 30/2005-334 zo 4. februára 2016 (ďalej aj „exekučný titul“) bola žaloba zamietnutá a sťažovateľom bola uložená povinnosť vypratať priestory so samostatným vchodom č. II v juhozápadnej časti prízemnia stavby školy súp. č. 3242 na [REDAKOVANÉ] 11 v [REDAKOVANÉ], zapísanej na [REDAKOVANÉ], trakt B, vedľajší vchod, pozostávajúce z troch miestností, kuchyne, predsiene, komory, kúpeľne a WC a odovzdať ich žalovanej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 207/2016 z 26. októbra 2016 bol exekučný titul potvrdený.

5. Žalovaná 1. júna 2017 podala návrh na vykonanie exekúcie. Vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Marián Janec (ďalej len „súdny exekútor“).

6. Sťažovatelia ako povinní podali návrh na zastavenie a na odklad exekúcie. Uznesením vyššieho súdneho úradníka okresného súdu sp. zn. 15 Ek 23/2017 z 18. septembra 2017 bol návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý, pričom vyšší súdny úradník sa návrhom na odklad exekúcie nezaoberal, keďže o tom prislúcha rozhodovať sudcovi.

7. Uznesením sudcu okresného súdu sp. zn. 15 Ek 23/2017 z 20. septembra 2018 bola zamietnutá sťažnosť, ktorú sťažovatelia podali proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu.

8. Sťažovatelia v podanej sťažnosti uviedli viaceré podstatné dôvody. Tvrdili, že priestory vymedzené v exekučnom titule neexistujú, vchod č. II, vedľajší vchod a trakt B nie sú zapísané na žiadnom liste vlastníctva, [REDAKOVANÉ] neobsahuje podstatnú náležitosť (uviedenie toho, ktorým okresným úradom, katastrálnym odborom a pre ktoré katastrálne územie, obec a okres je vedený), stavba školy súp. č. 3242 uvádzaná tak, že je

zapísaná na [REDACTED], sa môže nachádzať kdekoľvek a na ktoromkoľvek pozemku, lebo na základe týchto údajov ju nemožno nájsť ani na portáli katastra nehnuteľností. Sťažovatelia nevedia, čo presne majú vypratať, keď nimi užívaný byt, ktorý im bol ako byt školníka pridelený, nemá takú vnútornú skladbu ako priestory označené v exekučnom titule, žiadna tretia osoba vrátane súdneho exekútora v nehnuteľnosti súp. č. 3242 zapísanej na [REDACTED] nikdy nemôže nájsť vchod II ani trakt B, ale ani priestory popísané vo výroku exekučného titulu, a to ani za pomoci [REDACTED], ktorý je výslovne uvedený vo výroku, dokonca ani s pomocou inej verejnej listiny.

9. Sudca okresného súdu sa v celom rozsahu stotožnil so závermi vyššieho súdneho úradníka okresného súdu a nad tento rámec doplnil, že vytýkané nedostatky vzniknuté v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu, pričom exekučný súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou. S týmto názorom sťažovatelia súhlasia, nie však už s tým, že by okolnosť, ktorá bola ako nedostatok z ich strany vytýkaná v základnom konaní, nemohla byť súčasne nedostatkom samotného exekučného titulu v exekučnom konaní, najmä vtedy, ak aj exekučný súd prisvedčil niektorým nedostatkom výroku exekučného titulu spočívajúcim v absencii uvedenia katastrálneho územia, pre ktoré je [REDACTED] vydaný, avšak s týmito sa vysporiadal tak, že výrok exekučného titulu je záväzný pre strany sporu a predovšetkým pre ne má byť výrok jasný, určitý a presný, pričom sťažovatelia vedia, ktorý priestor majú vypratať, t. j. v ktorom priestore majú zložené veci. S uvedeným záverom okresného súdu sťažovatelia nesúhlasia, pretože exekučný titul musí byť materiálne vykonateľný, t. j. z tohto hľadiska musí obsahovať individualizáciu oprávneného a povinného, presné vymedzenie práva a jemu zodpovedajúcu povinnosť na plnenie s presne stanovenou lehotou na plnenie.

10. Podľa sťažovateľov exekučný titul tak, ako je formulovaný, tieto požiadavky nespĺňa.

11. Sťažovatelia napokon vypratali priestory, ktoré požadovala žalovaná ako oprávnená, pod hrozbou núteného vyst'ahovania, narastania nákladov spojených s výkonom exekúcie a hrozbou uplatňovania si náhrady škody a bezdôvodného obohatenia, ktoré mali žalovanej na základe konania sťažovateľov vzniknúť, hoci tieto priestory nie sú a neboli

priestormi popísanými v exekučnom titule. Len obava z núteného vypratania priestorov, ktorého si sťažovatelia boli vedomí, že bude súdnym exekútorom vykonané bez ohľadu na to, že ide o priestory mimo exekučného titulu, ich donútila odsťahovať sa. Skutočnosť, že sa sťažovatelia vystažovali z priestorov určených im žalovanou, nemá za následok odpadnutie dôvodu na rozhodovanie o tejto sťažnosti, a to preto, že z pohľadu úhrady trov exekúcie je významný spôsob ukončenia exekúcie, teda, či bola zastavená alebo ukončená vymožením uloženej povinnosti.

12. Podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Sťažovatelia sú toho názoru, že v ich prípade sú dané takéto skutočnosti. Ide o generálne ustanovenie, ktoré sa aplikuje v prípadoch, keď exekúcia nemôže byť vedená pre určité dôvody, pričom však nejde o dôvody ako zánik práva priznaného exekučným titulom, zrušenie exekučného titulu alebo podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné. Ide o dôvody, ktoré vyplývajú z Exekučného poriadku alebo iných právnych predpisov. Jedným z takých dôvodov je formálna alebo materiálna nevykonateľnosť súdneho rozhodnutia, a to aj vtedy, ak sa o nej súd dozvedel až po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľom bola exekučným titulom uložená povinnosť vypratania priestorov, avšak priestory, na ktoré sa táto povinnosť vzťahuje, neexistujú. V tejto súvislosti je predovšetkým podstatné, že relevantné právne predpisy pojem „priestor“ nedefinujú. Sťažovatelia nevedia, čo majú vypratať, ale ani to, či ide o nebytový priestor, rozostavaný nebytový priestor či rozostavaný bytový priestor. Nevedia, či majú vypratať konkrétnu nehnuteľnosť, stavbu, časť nehnuteľnosti, časť stavby, na akom pozemku, v akom stupni rozostavanosti, čiernu stavbu a pod. Záver okresného súdu o tom, že z dôvodu, že výrok rozhodnutia zaväzuje najmä strany sporu, má byť tento jasný, určitý a presný najmä pre nich, nepovažujú sťažovatelia za správny. Sťažovateľom bola uložená povinnosť vypratať priestory v stavbe školy súp. č. 3242 na [REDAKOVANÉ] 11 v [REDAKOVANÉ], zapísanej na [REDAKOVANÉ]. Podľa týchto údajov nemožno nehnuteľnosť dohľadať ani prostredníctvom katastra nehnuteľností. [REDAKOVANÉ] sa môže nachádzať v ktoromkoľvek katastrálnom území, ale aj vo všetkých katastrálnych územiach na Slovensku a rovnako to platí pre stavbu školy súp.

č. 3242. Rovnako tak ulica s názvom [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ] neexistuje a ulica [REDAKOVANÉ] sa nachádza vo viacerých mestách na Slovensku vrátane Bratislavy, Košíc, Nitry alebo Prešova. V konečnom dôsledku ani Žilina neexistuje iba jedna. Takáto identifikácia nepostačuje ani na realizáciu zápisu práva na príslušnom katastrálnom odbore bez ohľadu na to, že účastníci právneho úkonu vedia, aký zápis chcú tým-ktorým právnym úkonom dosiahnuť. Z formulácie exekučného titulu tak nielen sťažovatelia, ale ani žiadna tretia osoba, a to vrátane žalovanej, nemohli vedieť, čo majú sťažovatelia vypratať. Neidentifikovanie priestorov špecifikáciou listu vlastníctva, na ktorom je zapísaná stavba školy súp. č. 3242, je pritom len základným nedostatkom exekučného titulu. Žiadna tretia osoba vrátane súdneho exekútora v nehnuteľnosti súp. č. 3242 zapísanej na [REDAKOVANÉ] nikdy nenájde vchod II, ale ani trakt B, a to ani za pomoci akéhokoľvek [REDAKOVANÉ], ale ani za pomoci inej verejnej listiny. Neexistuje totiž žiaden dokument o tom, kde by sa mal nachádzať vchod II a trakt B, a tým ani priestory, ktoré by mali sťažovatelia vypratať. Predpokladá sa, že stavba školy je skolaudovaná, teda aj vypratanie má byť aspoň z nebytových priestorov, teda nie iba z bližšie nevymedzených priestorov. Žalovaná subjektívne zastáva názor, že ide o priestory, ktoré užívajú sťažovatelia. Sťažovatelia majú síce vedomosť o tom, aké priestory užívajú, ale nie o tom, aké priestory majú podľa exekučného titulu vypratať, pretože medzi bývalým služobným bytom (od 1. marca 1999 nájomným bytom) a priestormi označenými v exekučnom titule je výrazný rozdiel. Pred vstupom do bývalého služobného bytu je oplotenie, pivnica s terasou tvoriacou závetrie a zádverie, ktoré nie sú vo vlastníctve žalovanej. Bez súhlasu sťažovateľov tak ani nie je možný vstup do ďalších priestorov, ktoré by mali byť popísané v exekučnom titule. Rozdiel je aj vo vnútornej stavbe priestorov. Bývalý služobný byt má za vstupnými dverami chodbu a súčasťou kúpeľne je aj WC. V exekučnom titule nie je zmienka o chodbe a kúpeľňa a WC sú v ňom označené ako samostatné miestnosti. Subjektívna vedomosť, či presvedčenie žalovanej o tom, ktoré priestory majú byť na základe exekučného titulu vypratane, je tak irelevantná. Exekučný titul je nejasný, neurčitý a nepresný nielen pre tretie osoby a pre sťažovateľov, ale aj pre samotnú žalovanú, ktorá výrok exekučného titulu spája so svojou predstavou o tom, čo by mali sťažovatelia vypratať. Súdny exekútor tak môže v exekučnom titule popísanú nehnuteľnosť, vchod č. II, trakt B a priestory, ktoré v skutočnosti neexistujú, nájsť iba za aktívnej účasti žalovanej, ktorá mu

priestory, o ktorých je subjektívne presvedčená, že sú popísané v exekučnom titule, sama označí. Navyše ani sama žalovaná nevie priestory, vypratanie ktorých požaduje, popísať a vo svojom vyjadrení uviedla len to, že boli podrobne popísané sťažovateľmi, hoci títo popisovali iba bývalý služobný byt, ktorý užívali. Sťažovatelia nikdy vo svojich podaniach v základnom konaní netvrdili existenciu vchodu II, ale tvrdili orientačné číslo 11, ktoré si žalovaná nesprávne prečítala ako II. Je samozrejmé, že žalovaná poskytne súdnemu exekútorovi súčinnosť a navedie ho k priestorom, ktoré žiada vypratať, a to bez ohľadu na to, či sú, alebo nie sú popísané v exekučnom titule. Napokon aj žalovaná si je vedomá materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu, keďže ani ona, ale ani súdny exekútor na požiadanie sťažovateľov nepredložili [REDAKOVANÉ], kúpnu zmluvu a protokol o odovzdaní a prevzatí bytu z 13. mája 2005, keď bola podpísaná kúpna zmluva, na základe ktorej sa žalovaná stala vlastníčkou stavby školy, ale ani stavebnú projektovú dokumentáciu. Terasu, pivnicu a chodbu s elektrickou rozvodnou skriňou žalovaná so súdnym exekútorom odmietli prevziať s vysvetlením, že by takéto vypratanie bolo už nad rámec exekučného titulu. Žalovaná navyše považuje priestory za nebytové, hoci tak o nich nikdy nebolo stavebným úradom rozhodnuté. Materiálna vykonateľnosť exekučného titulu nemôže byť podmienená doplňujúcim vyjadrením žalovanej. Exekúcia musí byť možná objektívne a bez súčinnosti žalovanej presahujúcej rámec obsahu exekučného titulu (v danej veci nebola súčinnosť obmedzená na poskytnutie informácie, ale spočívala priamo v názornom poukázaní na neexistujúci vchod II, trakt B a na priestory, vypratania ktorých sa žalovaná domáhala, hoci nie sú obsiahnuté v exekučnom titule a ich existencia z ničoho nevyplýva). V takom prípade však už nejde o exekúciu (výkon rozhodnutia), ale o výkon pokynu žalovanej ako oprávnenej súdnemu exekútorovi. Na uvedenom závere nič nemení formálna právoplatnosť exekučného titulu či jej vyznačená vykonateľnosť, z ktorej vyplýva iba to, že exekučný titul bol doručený a lehota na plnenie uplynula.

13. Formálna a materiálna vykonateľnosť exekučného titulu predstavuje rovnocenné zložky vykonateľnosti rozhodnutia. Chybnosť alebo nedostatok niektorej zložky vykonateľnosti, ktorý sa pri materiálnej vykonateľnosti nahrádza výkladom namiesto jednoznačného obsahu exekučného titulu, spôsobuje neprípustnosť vykonania exekúcie a jej zastavenie.

14. Sťažovatelia požadujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľov podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.: 15Ek/23/2017 zo dňa 20. septembra 2018 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.: 15Ek/23/2017 zo dňa 20. septembra 2018 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Banská Bystrica je povinný uhradiť sťažovateľom primerané finančné zadostučinenie vo výške 5 000,- EUR a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Banská Bystrica je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 325,42 EUR do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

15. Z rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co 207/2016-395 z 26. októbra 2016 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 31 C 30/2005-334 zo 4. februára 2016.

Podľa konštatovania krajského súdu Okresný súd Žilina zamietol žalobu sťažovateľov a zároveň na základe vzájomnej žaloby žalovanej im uložil povinnosť vypratať priestory so samostatným vchodom č. II v juhozápadnej časti prízemnia stavby školy súp. č. 3242 na [REDAKOVANÉ] 11 v [REDAKOVANÉ], zapísanej na [REDAKOVANÉ], trakt B, vedľajší vchod, pozostávajúce z troch miestností, kuchyne, predsiene, komory, kúpeľne a WC a odovzdať ich žalovanej do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Podľa ďalšieho konštatovania krajského súdu sťažovatelia v podanom odvolaní *inter alia* uviedli, že priestory, vypratania ktorých sa žalovaná vzájomnou žalobou domáha, nie sú vo vzájomnej žalobe, ale ani vo výroku rozsudku náležite označené, v dôsledku čoho je výrok o povinnosti vypratať priestory neurčitý, nezrozumiteľný a nevykonateľný. Nie je z neho zrejmé, aké priestory by mali sťažovatelia vypratať.

Podľa názoru krajského súdu námietka sťažovateľov o neurčitosti a nevykonateľnosti výroku o vypratání nie je dôvodná. Miestnosti sú definované jasne počtom i konkrétnym označením, ale tiež konkrétnym miestom, kde sa nachádzajú.

16. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 93/2017 z 23. februára 2018 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 207/2016 z 26. októbra 2016.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu sťažovatelia v podanom dovolaní nesúhlasili s právnym posúdením veci, podľa ktorého miestnosti im odovzdané nie sú bytom. Podľa nich bolo nesprávne vyhodnotené, že neuniesli dôkazné bremeno súvisiace s existenciou kolaudačného rozhodnutia. Jediným dokladom, z ktorého podľa nich bolo možné zistiť účel povolenia stavby, bolo stavebné povolenie.

Podľa názoru najvyššieho súdu dovolací dôvod, ktorý sťažovatelia uplatnili, treba z hľadiska obsahu podaného dovolania posúdiť podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Sťažovatelia namietali, že krajský súd sa pri riešení otázky, či miestnosti im odovzdané boli alebo neboli bytom, nezameral na niektoré podstatné skutočnosti a dospel k nesprávnej závere, že sťažovatelia neuniesli dôkazné bremeno tvrdenia, že išlo o byt. Je teda zjavné, že sťažovatelia chcú riešiť len skutkovú otázku a žiadajú posúdiť správnosť vykonaného dokazovania zo strany krajského súdu, či považoval za dostatočne preukázané, že iné ako „dodatočné“ kolaudačné rozhodnutie nebolo vydané. Sťažovatelia mali tiež výhrady k spôsobu vykonania a hodnotenia jednotlivých dôkazov. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov, ako i sama polemika s rozhodnutím krajského súdu či prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posúdení veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Dovolací dôvod upravený v § 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda označenie právnej otázky, ktorá mala byť krajským súdom nesprávne riešená, však sťažovatelia v dovolaní nekonkretizovali. Znamená to, že dovolanie nie je podložené prípustným dovolacím dôvodom.

17. Z uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 423/2018-15 zo 6. septembra 2018 vyplýva, že ním bola ako zjavne neopodstatnená odmietnutá sťažnosť podaná sťažovateľmi proti dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 93/2017 z 23. februára 2018.

Podľa konštatovania ústavného súdu porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vidia sťažovatelia v tom, že zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva, že by dovolateľ bol povinný pri uplatnení dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, konkretizovať spôsobom: „Za nesprávne právne posúdenie veci pokladáme...“, „Právna otázka, ktorá bola nesprávne riešená, znie...“. Potreba takejto konkretizácie nesprávne riešenej právnej otázky nevyplýva ani z § 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pretože podľa tohto ustanovenia dovolanie podané podľa § 421 Civilného sporového poriadku možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa názoru sťažovateľov z textu podaného dovolania je zjavné, že poukazovali na nesprávne právne posúdenie otázky, či nimi užívaný priestor, výpoveď z nájmu ktorého a trvanie nájmu ktorého bolo predmetom súdneho konania, je alebo nie je bytom.

Podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu je náležité, jasne a zrozumiteľne odôvodnené, a preto nevykazuje znaky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, nie teda do právomoci ústavného súdu.

18. Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 15 Ek 23/2017 z 20. septembra 2018 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľmi proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu sp. zn. 15 Ek 23/2017 z 18. septembra 2017.

Podľa názoru okresného súdu exekučný súd nie je oprávnený preskúmavať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu. Obsahom exekučného titulu je exekučný súd viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania sa do exekučného konania neprenášajú. To znamená, že vytýkané nedostatky vzniknuté v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu. Nemožno preto prisvedčiť sťažovateľom uvádzajúcim skutkové tvrdenia, ktoré vychádzajú z právnych

skutočností a právnych úkonov daných už pred vydaním exekučného titulu. S týmito sa súdy už v základnom konaní vysporiadali. Práve z dôvodu, že sťažovatelia nesúhlasili s rozsudkom Okresného súdu Žilina, podali proti nemu odvolanie, v ktorom mali uplatniť všetky svoje námietky a výhrady, čo aj urobili. Tieto ich tvrdenia boli krajským súdom posúdené. Skutočnosť, že sa sťažovatelia nestotožnili ani so závermi krajského súdu, vyjadrili podaním dovolania, ktoré však bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 93/2017 z 23. februára 2018 odmietnuté. Rovnakými skutočnosťami sa sťažovatelia bránia aj v exekučnom konaní. Okresný súd však nie je príslušný skúmať správnosť exekučného titulu z pohľadu hmotného práva, ale ani preskúmať právne posúdenie veci a ani nijako inak zasahovať do práva priznaného v exekučnom titule či *ex ante* poskytnúť im ochranu v rozpore s výrokom exekučného titulu. Exekučný súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou. K namietanej materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu treba uviesť, že materiálne predpoklady vyjadrujú obsahovú určitosť exekučného titulu, a to tak, aby práva, ale predovšetkým vynucované povinnosti boli vo vykonávanom exekučnom titule určené presným a nepochybným spôsobom. Z exekučného titulu musí byť zrejmé, čo má byť exekúciou vynútené. Z hľadiska materiálnej vykonateľnosti preto musí každý titul obsahovať presnú individualizáciu oprávneného a povinného, presné vymedzenie práva a jemu zodpovedajúcej povinnosti na plnenie a presne stanovenú lehotu na plnenie. Práve tieto náležitosti robia exekučný titul vykonateľným. Iba rozhodnutie, ktoré tieto náležitosti nemá, nie je rozhodnutím vykonateľným a nemôže byť podkladom na výkon exekúcie. V danom prípade treba považovať za preukázané, že zo znenia exekučného titulu je dostatočne zrejmé, čo, od koho a v prospech koho má byť exekúciou vynútené, aké právo priznáva, resp. akú vynucovanú povinnosť ukladá. Možno konštatovať, že výrok exekučného titulu je záväzný najmä pre strany sporu, pretože ich súkromnoprávny spor bol súdom prejednaný a rozhodnutý, a preto predovšetkým pre nich má byť výrok rozhodnutia jasný, určitý a presný. Pokiaľ preto sťažovatelia považujú výrok exekučného titulu za nejasný z dôvodu, že v ňom nie je uvedené katastrálne územie, pre ktoré je ■■■■■■ ■■■■■■ vydaný, a že je v dokumentácii, ktorú majú k dispozícii, priestor inak zakreslený a miestnosti inak nazvané, resp. že nie je definované, čo je to pojem „priestor“, potom nemožno súhlasiť s tým, že sťažovatelia nevedia, ktorý priestor majú vypratať, teda v ktorom priestore majú zložené veci, že je pre nich výrok exekučného titulu neurčitý a že

tieto nedostatky majú za následok materiálnu nevykonateľnosť exekučného titulu. Pre strany sporu a pre účely prípadnej potreby núteného výkonu uloženej povinnosti (ktorou je vypratanie priestorov, nie teda napr. zápis vlastníckeho práva k nim) je uložená povinnosť určená obsahovo presne. Okrem toho treba zdôrazniť, že tieto okolnosti nevznikli po vydaní exekučného titulu a boli predmetom konania, v ktorom bol exekučný titul vydaný, a preto ich exekučný súd nie je oprávnený opätovne posudzovať.

III.

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

21. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho

rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

23. Jadrom sťažnosti je námietka, podľa ktorej treba exekučný titul považovať z materiálneho hľadiska za nevykonateľný. Priestory, ktoré sa majú vypratať, neexistujú a z exekučného titulu nie je dostatočne zrejmé, čo presne má byť vlastne vypratané.

24. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie okresného súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľmi proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu o zamietnutí ich žiadosti o zastavenie exekúcie z dôvodu materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu, je dostatočne jasne a presvedčivo odôvodnené. Žiadne známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti nevykazuje. Samotná skutočnosť, že sťažovatelia majú na vec odlišný názor, bez ďalšieho porušenie ich označeného práva neznamená.

25. Z pohľadu ústavného súdu sa javí ako podstatné, že námietka materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu je primárne námietkou smerujúcou proti základnému konaniu vedenému Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 31 C 30/2005. Veď práve jeho rozsudkom zo 4. februára 2016 (neskôr potvrdeným krajským súdom a následne preverovaným v dovolacom konaní najvyšším súdom a v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavným súdom) bola exekučne vymáhaná povinnosť sťažovateľov na vypratanie určitých priestorov sformulovaná spôsobom, ktorý podľa názoru sťažovateľov nie je materiálne vykonateľný. Je teda evidentné (ako na to správne poukazuje okresný súd), že sťažovatelia vzhľadom na ich právny názor o materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu mali možnosť, ale aj logickú potrebu brániť sa proti (podľa nich) nesprávnej formulácii exekučného titulu v základnom konaní. V tejto súvislosti treba poznamenať, že sťažovatelia sa v základnom konaní otázkou materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu zaoberali skôr iba okrajovo, lebo hlavnú pozornosť venovali iným skutkovým a právnym otázkam týkajúcim sa merita uplatňovaného nároku. V každom prípade možno konštatovať, že v základnom konaní všeobecné súdy námietku materiálnej nevykonateľnosti exekučného titulu neuznali za dôvodnú a dospeli k záveru, že výrok exekučného titulu o povinnosti vypratať priestory tak, ako je sformulovaný v exekučnom titule, je z hľadiska zúčastnených strán konania dostatočne jasný, určitý a zrozumiteľný. Niet preto dôvodu na to, aby ústavný súd z pohľadu exekučného konania znovu preveroval otázku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu.

26. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovatelia vo svojej sťažnostnej argumentácii kladú na vykonateľnosť výroku exekučného titulu o povinnosti vypratať priestory v podstate obdobné nároky, aké sú vyžadované pri formulácii výrokov súdnych či iných úradných rozhodnutí či formulácii zmluvných textov týkajúcich sa vzniku, zmien a zániku práv k nehnuteľnostiam v súvislosti so zápisom týchto práv do katastra nehnuteľností. Z tohto pohľadu by sa dalo konštatovať, že formulácia výroku exekučného titulu by pre zápis do katastra nehnuteľností (najmä pre absenciu grafického zobrazenia priestorov, ktoré sa majú vypratať) nepostačovala. Ako na to však okresný súd správne poukazuje, v danom prípade exekučný titul nemal slúžiť na účely zápisu do katastra nehnuteľností.

27. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2018